

جذابیت ریاست بر رشته های ورزشی

ورزش و ریاست بر آن جذابیت های خاص خودش را دارد. برای مدیریت در بخش های مختلف آن عده ای سر و دست می شکنند و برای این که بتوانند در صدر هیأت های ورزشی قرار بگیرند از هر دری وارد می شوند و وقتی هم که به تصاحب میز و صندلی موفق بشوند با گذشت زمان دل کندن از آن ها مشکل می شود.

ورزش و هیأت های ورزشی عجب فلسفه ای دارند. صندوقچه ای از پارامترها و عوامل چشم خیره کن دارند. خیلی ها برای به تن کردن جامه خدمت هیأت ها به تکاپو می افتند و به هر ترتیبی که می توانند، می خواهند خود را به کرسی ریاست برسانند.

برای مهیا کردن شرایط لازم جهت رسیدن به میزهای مدیریت و ریاست در ورزش عمل به هر طریق و روشی را قابل قبول می دانند. کافی است که خوب رایزنی بکنی، وعده های آبدار و دهان پر کن بدهی، با مدیران ورزش رابطه خوب، صمیمی و دوستانه داشته و راه و رسم اخذ رأی را به خوبی مرور کرده باشی. در این صورت لبخند زدن ریاست بر رشته های مختلف ورزشی به شما حتمی و صد در صد خواهد بود. و اگر اهل تعامل باشی و با هر کسی از راه و زبان خودش وارد بشوی، نان تو همیشه برشته، دلچسب، خوشمزه و روغنی خواهد بود. کسی جرئت تو گفتن را نخواهد داشت چرا که لشگر همیشه دست به سینه ات آماده حمله از جناح های مختلف و با استفاده از تاکتیک ها و روش های معقول و غیر معقول خواهند بود.

مهم نیست که در رشته ای که ریاستش برعهده شماست صاحب نظر باشی. کسی از تو نمی پرسد که رابطه ات با رشته ای که مسئولیتش را بر عهده گرفته ای چیست؟ همینکه روش های دل به دست آوردن و ساکت کردن و جذب و ذوب کردن برخی ها را بلد باشی خوش به حالت خواهد بود.

در استان ما کسی نیست بپرسد مثلاً رئیس هیأتی که در بیش از شش سال مدیریت بر یک رشته ورزشی، ورزشکارانش از کسب یک مقام سومی عاجز بوده اند چرا باید همچنان باشد و کسی را جرئت گفتن بالای چشمت ابروست را نداشته باشد؟

راستی چرا دیوار مدیریت برخی ها مستحکم و نفوذ ناپذیر است؟ چرا در ورزش برخی از رؤسای هیأت ها از حاشیه امن برخوردارند؟ حتماً دلایل محکم و قوی وجود دارد که حتی اگر برخی ها بخواهند بیشتر در

اطرافشان مانور بدهند باید خود را برای دریافت ضربتی هولناک و
گیج کننده آماده نمایند. والسلام.